

LA TORRE BLANCA

És una masia molt propera al nucli urbà i la primera casa que es trobava venint pel camí de Sant Medir.

Datada en el segle XVII, fou una casa pairal molt important. La contrucció primitiva era la de la masia tradicional, de base rectangular i amb coberta a dos vessants. Els posteriors afegitons arquitectònics l'han transformada molt.

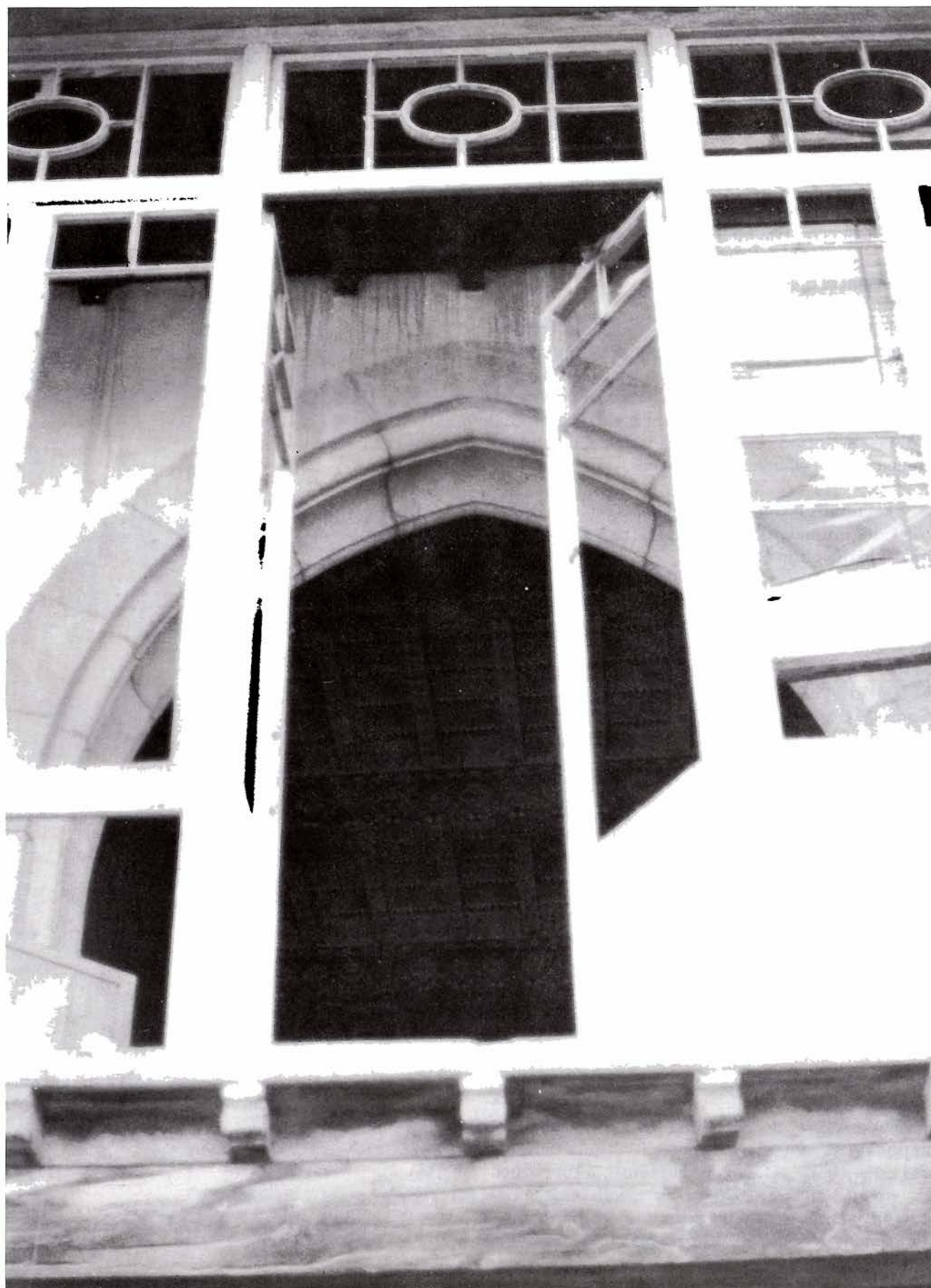
El nom de la Torre Blanca podria haver sorgit de la contraposició amb la veïna Torre Negra. Va ser una de les més importants heretats del municipi per la seva extensió i producció. D'una banda, ultrapassava la riera arribant als peus del monestir i de l'altra, arribava fins a l'ermita del Sant Crist de Llaceres.

A la plana, on actualment hi ha el mercat de la Torre Blanca, es conreaven cereals; al terreny que ara limita amb la rambla del Cellar, i per la proximitat de la riera, s'hi cultivava horta -on encara es manté en

La masia Torre Blanca. Estat actual.

Detall del finestral de la façana

part- i, finalment, la resta de la propietat era dedicada a la vinya.

La Torre Blanca era una masia molt rica que en el moment de la parcel·lació optà pel sistema més productiu: l'arrendament parcel·lari als pagesos.

Aquest contracte d'arrendament es basava en un repartiment de la producció: una part de la collita era per a l'amo de la terra i dues parts per al pagès, que es feia càrrec de tot el treball i les despeses. Dels camps i dels horts es pagava un cens anual que es feia efectiu el dia de Sant Joan.

Els arrendataris dels horts eren una trentena. Aquests horts es regaven amb l'aigua de dues mines (una d'elles encara raja anant a parar a una gran bassa i, quan sobreix, n'aboca a la riera). Per poder-la utilitzar, s'havia de pagar un tant a part. La producció més important era, però, la vinya. Cada any es collien de 30 a 40 botes de 8 cargues.

Els últims propietaris arrelats a la masia van ser ells Coll, propietaris també dels terrenys de la plaça que avui dia porta el seu nom.

En morir Dolors Solà, vídua de Coll, els seus hereus foren uns sud-americans que es feren càrrec tot seguit de la propietat. Durant la Guerra Civil, per evitar confiscacions, hi col·locaren la bandera i l'escut de Cuba, ja que un d'ells treballava al Consolat d'aquest país. La guerra no va afectar especialment la masia i fins i tot hi havia gent que arribava de Barcelona per comprar-hi menjar.

La masia era una construcció molt gran, vorejada per un mur que limitava l'era. Tenia estables per a deu o dotze cavalls, la qual cosa demostra la gran capacitat de producció. Davant de la casa hi havia una petita ermita on se celebrava missa cada festa. Adossada a la casa pairal hi havia la dels masovers, amb els quals vivien també quatre o cinc mossos.

Com en la majoria de masies, s'hi tancava un ramat de bous que no era propi, però que facilitava quantitat de fens per adobar les terres.

Els hereus, finalment, van vendre la major part de la propietat. Un milió vint-i-cinc mil pams foren venuts al bisbat de Barcelona. Una altra part molt important es vengué als jesuïtes i l'última part, que és la que ocupa actualment el mercat, a un particular. A partir de l'any 1946, en ser abandonada la casa pels últims masovers, l'edifici fou utilitzat com a allotjament dels treballadors de les obres del Centre Borja.

Des d'aquell moment la decadència de la masia ha estat contínua. Al maltractament de què fou objecte per part dels obrers s'hi ha d'afegir l'oblit dels propietaris.

Tot plegat ha fet que la Torre Blanca s'anés deteriorant a poc a poc. A l'interior, però, encara es pot observar alguna resta de la seva prosperitat com un sostre teginat, decorat amb pintures força ben conservades.

(Extret de l'obra *Masies i ermites de Sant Cugat del Vallès*, de J. Tortosa i G. Foj).